

[Finansministeren.]

Kompensation for Aar, om hvis finansielle Forhold det er umuligt, for Finansministeren eller andre, at danne sig nogen Mening. Jeg føler mig ogsaa fuldkommen overbevist om, at heller ikke en socialdemokratisk Finansminister vilde kunne tage Ansvaret for dette, og jeg føler mig bestyret i denne Tro ved at se, at det socialdemokratiske Ministerium, som sad ikke mindre end 2½ Aar, intet foretog sig for en Nedsættelse af Restaurationsafgiften. Jeg skal i Forbindelse hermed gøre opmærksom paa, at en saadan Nedsættelse jo ganske vilde afskære os fra andre Nedsættelser af de offentlige Byrder. Den vilde afskære os, til Eksempel, fra at komme Kommunerne til Hjælp i deres vanskelige finansielle Stilling, og den vilde afskære os fra den Revision af Sportelglementet af 1814 med Hensyn til Retsafgifter og lignende, som hele Rigsdagen har været enig i bør foretages i næste Samling, og som jeg er i Færd med at forberede, en Revision, der ganske sikkert vil føre til nogen Indtægtsnedgang.

Imidlertid, jeg har tidligere udtalt, og udtaler det igen her i Dag, at denne Skat er den af de indenlandske Forbrugsafgifter, som der kan rejses flest Indvendinger imod, og som først bør nedsættes, og om muligt afskaffes, naar de finansielle Forhold tillader at nedsætte den indirekte Beskatning. Dette vil jeg have *in mente* i Fremtiden, saa længe jeg er Finansminister, men selvfølgelig ikke gaa til nogen Nedsættelse, førend det kan være finansielt forsvarligt, og ikke gaa til en Nedsættelse som denne ud i det blaa, uden at man kan danne sig nogen som helst Forestilling om, hvorvidt Budgettet virkelig vil kunne bære det i kommende Aar.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stavning): Jeg har desværre ikke nogen Anledning til at takke den højtærede Minister for hans Holdning overfor det foreliggende Forslag. De mange Betragtninger, den højtærede Minister anstillede, kan være ret ligegyldige; det, der er Hovedsagen, er hans Slutning, hvoraf det fremgik, at han ikke kunde modtage eller medvirke til Gennemførelsen af et Forslag som det foreliggende. Hvad der skal ske en Gang,

naar den højtærede Minister om et Par Maaneder eller et Aar ikke længere er Minister, behøver vi jo ikke at beskæftige os med i Dag. De Tilsagn, som Ministeren i den Henseende gav, takker jeg ham altsaa ikke for. Hvad der har Interesse, var at faa at vide, hvad der skal ske i den nuværende Ministers Tid, og derom fik vi da at vide, at der ikke skal ske noget, men denne uretfærdige Skat skal opretholdes og opretholdes i al sin Styrke.

Den højtærede Minister henviser til, at man har været saa kulant at give en Nedsættelse for dem, der faar hele deres Forplejning paa et Hotel for Eksempel. Men hvem er i Stand til det? Naar en Rejsende befinder sig her i København og skal besøge Østerbro og Nørrebro og Frederiksberg og alle de andre Bydele, og han bor paa et Hotel ved Raadhushuspladsen, hvor de Rejsende som Regel bor, er det klart, at han ikke kan søge derind de 3—4 Gange om Dagen, da han skal have et eller andet Maaltid, men han maa tage det paa de Restaurationer, der ligger i Nærheden af hans Virksomhed, ganske som Bygningsarbejderne og alle de andre maa gøre det. Altsaa denne Henvisning gælder i Praksis uhyre lidt. Nej, det havde været langt mere værdifuldt, hvis Ministeren kunde have sagt: Vi har indrømmet, at alle de, der er virkelig fattige, og for hvem en Kop Kaffe eller en Skaal Grød ikke er Luksus, er fritaget; men Ministeren har jo tværtimod resolveret, at selv i Folkekøkkener, hvor Maden og Varerne leveres til Fremstillingsprisen, skal de fulde 10 pCt. betales. Naar Ministeren altsaa har den Opfattelse, at det er Luksus at gaa hen i Folkekøkkenet og købe for 15 Ø. Grød, maa man jo finde sig i den Betragtning, men noget som helst med Retfærdighed at gøre har den ikke.]

Ministeren sagde, at Tabene ved denne Lov var ikke foruroligende. Det ved jeg nu ikke; det kan man jo tage, som man vil; det faktiske er, at Ministeren i Januar Maaned i Fjor meddelte Finansudvalget, at til Udgangen af 1927 var der tabt 211 000 Kr., og at man havde 230 000 Kr. ude at svømme, som man populært kalder det. Det er dog nær ved ½ Mill. Kr., og jeg synes dog ikke, man kan kimse ad det, for det er jo Penge, som Forbrugerne har betalt, som man i Folkekøkkenet og andre Steder har